

ועל ספרך פולם יפתבו. (בראשית ה א) זה ספר תולדות אדם לדיוקנין. דבהאי ספרן של צדיקים, הו' אתחקקן פל דיוקנין דעלמא. בצירופא דאתוון, זר"ה פס"ן.

ותמן כלם יפתבו, בציורין דקמטין, במשכא דאדם, פגוונא דרקייע השמים, דתמן פוכבים, (ישעיה מ כו) המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא. לזרעא דישראל עבדי, יעקב אשר בחרתיה. דאינון איקרון אדם, דכתיב (יחזקאל לד לא) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ובגינהון אתברי עלמא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. דאינון עאלו במחשבה, עד לא אתברי עלמא. וכלהו (תהלים קלט טז) ועל ספרך פולם יפתבו.

ימים יוצרו, לכלהו יומין עילאין, פמנן (שמות יב כא) משכ"ו וקחו לכם. משכו יומין עילאין, לאנהרא ליומין תתאין. שס"ה ורביע יום. ומקצת יומא פכולי יומא, לחושבן משכו. ומאן דמשיך מתמן משיך נהירו לסיהרא לקדשא לה.

ורא אחד בהם, דא דוד משיחא. דלא הו' ליה יומין לאתנהרא, ואיהו משיך ליה שבועין שנין. פמה דאת אמר, (תהלים לו ו) הנה טפחות נתת ימי. מאי טפחות, ט' פחות. טב הכא דפחית לון מיומוי דאדם, למיהב לדוד, דהו' טוב רואי. טוב דיליה, מאדם קדמאה, דעבד עמיה צדקה, בגין דיהא מוכן דוד, לעשות צדקה לישראל. פגוונא דקביל דוד עני ואביון, הכי יהיב למספני. וכלא במשפט, פמה דאת אמר (ש"ב ח טו) ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו.

ואתערו, שופריה דייעקב אבינו, מעין שופריה דאדם קדמאה. בגין דייעקב יושב אוהלים, ואוליף תמן, בבית שם ועבר ואברהם ויצחק, למפלא לקודשא בריהו הוא. בגין דאיהו בכור, דכתיב (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ועבודה בבכורות הוה.

וראי, ספרא דאדם קדמאה, הוה ליה ליעקב. וספרא דחנוך. וספר יצירה דאברהם אבינו. והא איתרעו, מסכת עבודה זרה דאברהם אבינו, ארבע מאה פרקי הויין. ומפל אינון ספרין, אוליף יעקב אבינו איש תם יושב אוהלים, חכמתא סגיא, והוה שופריה ושרטוטין דייעקב, פגוונא דשרטוטין דאדם קדמאה.

דהא פגוונא דאדם קדמאה, דאיהו קדם ליצירה, יציר פפיו של הקדוש ברוך הוא. אוף יעקב ראשון. לשלימו, (ירמיה ב ג) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, דהוה ערסיה שלים.

מה דלית הכי באברהם, דנפיק מניה ישמעאל ובני קטורה, דאינון סיגי הפסוף. ואדם, דנפק מניה קין. ונח, דנפק מניה חם. ויצחק, דנפק מניה עשו, סיגי דהבא. אבל יעקב ערסיה שלימא איהו. ועל דא ביה בחר ה' מפל העמים. דכתיב, (תהלים קלה ד) **כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, וכתיב (דברים לד ט) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.** (עד כאן סתרי תורה).

פרשת תרומה

פרשת תרומה

אמר רבי שמעון בן יוחאי, בשעתא דבר נש אקדים בצפרא, ואנח תפילין ברישיה, ותפילין ברשימא קדישא, בדרועיה, ואתעטף בעיטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה. ארבע מלאכין קדישין מזדווגין עמיה. (דף נב ע"א) ונפקי עמיה מן תרעא דביתיה, ואוזיפו ליה לבי פנישתא, ומכריזו קמיה, הבו יקרא לדיוקנא דמלפא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלפא, לפרצופא יקרא דמלפא. ויחא קדישא שריא עליה, אכריז ואמר, (ישעיה מט א) **ישראל אשר בך אתפאר.**

אמר רבי שמעון בן יוחאי, בשעה שאדם מקדים בבקר, ומניח תפילין בראשו, ותפילין עם רשם קדוש ברועו, ומתעטף בעטוף של מצוה וכו' לצאת משער ביתו, ארבעה מלאכים קדושים מתחברים עמו, ויוצאים עמו משער ביתו, ומלוים אותו לבית הכנסת, ומכריזים לפניו: תנו כבוד לדמות המלך הקדוש, תנו כבוד לכן המלך, לפרצוף הנכבד של המלך! רוח קדשה שורה עליו, מכריזה ואומרת: (ישעיה מט) **ישראל אשר בך אתפאר.** אחר כך יש לו לקרא פרשת בראשית עד יום אחד, שהוא העלוי ותשבחת הכל. אחר כך יתעסק בפרשת קרבנות, לכפר עליו. וכל אותם הקרבנות. וכן יעסק לכפר עליו, ויאמר (ויקרא ו) **צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, כדי לכפר על כל אותם ההרהורים ומחשבות של הלילה.** אחר כך ישבח בתשבחותיו של דוד המלך, ומשום זה נקנס אדם בשערים של בית הכלה, והיא מתקנת, ומתקנות הדרגות עמה.

בתר הכי, אית ליה למקרי פרשתא דבראשית עד יום אחד, דאיהו עילווייא ותושבחתא דכלא. לבתר יתעסק בפרשת קרבנות, וכל אינון קרבנין. וכן יעסוק לכפרא עלוי. ויימא (ויקרא ו ב) **צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, בגין לכפרא על כל אינון הרהורין ומחשבין דליליא.** לבתר ישבח בתושבחת דדוד מלפא. ובגין כך עאל בר נש, בתרעין דבי כלה. ואיהי אתתקנת, ומתתקנין דרגין בהדה.

בין שמגיע ליוצר אור, שהוא ראשית תפלת מישב, אז כל אותן הדרגות פותחות שערים, ואז כתיב בתמרות עשן. מה תמרות של קטרת עולות ומתחברות

בין דמטי ליוצר אור, דאיהו שירותא דצלותא דמיושב, כדין כל אינון דרגין פתחין תרעין, וכדין (שה"ש ג ו) **בתמרות עשן כתיב, מה תמרות עשן דקטורת סלקא, ומתחברין דרגין אלין באלין, אוף הכא איהי צלותא בתמרת**

הדרגות אלו באלו, אף כאן התפלה היא כמו תמרת עשן של קטרת, עולה, והדרגות מתחברות ונקשרות אלו עם אלו, שהרי הוא מקשר אותן.

ואומר, כלם אהובים, כלם ברוכים, כלם גבורים. אחר כך אהבה רבה, לעלות ולהקשר בימין. והיחוד של שמע, ואותן פרשיות, ואז נקראת מקטרת מור. אחר כך אמת ויציב, שהוא ולבונה. ואף על גב שהוא שלה, הוא כלל.

בין שאמר אמת, למה ויציב, שהוא תרגום? ומה צריך כאן? אלא ודאי כל אמת זה יעקב, ויציב זה יוסף, וצריך להדבק בשניהם. ומשום שפרשת ציצית היא סוד הפלה, צריכה אותם, מיד אנו אומרים את שניהם - אמת ויציב. ועל פן אמת זה יעקב, ויציב זה יוסף. אם כך, אז למה תרגום? אלא משום שאמת אמת לא אומרים בשביל הפגם, ולכן הוא תרגום, ואין פגם בשניהם.

מבד אבקת רוכל (שיר א) - זו תפלת מעמד. שלש ראשונות, שהן מגן, ומחיה, ואתה קדוש. במגן יש ארבעים ושנים תבות, בסוד השם הקדוש של ארבעים ושנים אותיות. ויש להכלילו בלב, ולהקשר בו בסוד זה, כשלהבת בגחלת, באהבת אדונו, וזו היא ברפת הימין.

במחיה יש ארבעים ותשע תבות, בסוד חמשים שערים חסר אחד. ויש בו שם, הסוד של גבורות ה'. והוא את"ה גבו"ר לעול"ם אדנ"י. והסוד שלו אגל"א, ובסוד אחר יגל"א. והכל סוד אחד, מן הגבורה של הברכות, (בראשית מט) "יהודה אתה יודוך. גור אריה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אסרי לגפן עירה. בזה התעורר יהודה בגבורה קדושה, וזו היא ברפת השמאל.

עשן דקטרת, סלקא, ומתחברן דרגין, ומתקשרן אלין באלין דהא איהו מקשר לון. ואומר כלם אהובים כלם ברוכים כלם גבורים. לבתר אהבה רבה, לסלקא ולא תקשרא בימינא. ויחודא דשמע, ואינון פרשין. וכדין איקרי מקטרת מור. לבתר אמת ויציב, דאיהו ולבונה. ואף על גב דאיהו דידה, כללא איהו.

בין דאמר אמת, אמאי ויציב, דאיהו תרגום, ומה אצטריכא הכא, אלא ודאי, כל אמת, דא יעקב. ויציב, דא יוסף. ואצטריך לאתדבקה בתרווייהו. ובגין דפרשת ציצית רזא דכלה, אצטריכת לון, מיד אנן אמרי תרווייהו, אמת ויציב. ועל דא אמת דא יעקב, ויציב דא יוסף. אי הכי, אמאי תרגום. אלא בגין דאמת אמת לא אמרינן, בגין פגימו. ועל דא איהו תרגום, ולית פגימו בתרווייהו. מבר אבקת רוכל, דא צלותא דמעומד. תלת קדמאי, דאינון מגן, ומחיה, ואתה קדוש. מגן, אית ביה ארבעין ותרין תיבין. ברזא דשמא קדישא, דארבעין ותרין אתוון. ואית לאכללא ליה בלבא, ולא תקשרא ביה ברזא דא, כשלהובא בגחלת, ברחימו דמאריה. ודא איהי ברפתא ימינא.

מחיה, אית ביה תשעה וארבעין תיבין, ברזא דחמשין תרעין חסר חד. ואית ביה שמא, רזא דגבורות ה'. ואיהו את"ה גבו"ר לעול"ם אדנ"י. ורזא דיליה, אגל"א. וברזא אחרא יגל"א. וכולא רזא חדא, מן גבורתא דברכאן, (בראשית מט ח-י) "יהודה אתה יודוך. גור אריה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אסרי לגפן עירה. בדא איתער יהודה בגבורתא קדישא, ודא איהי ברפתא שמאלא.